

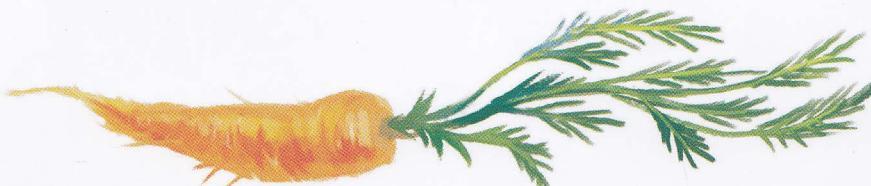
URECHEATUL SAȘIU și LUPUL SUR

ilustrații de
Diana
TIVU

Cuprins

I. De unde se vede că povestea este adevarată	5
II. Unde apare Lupul Sur	6
III. Unde apare iepurele sășiu	8
IV. De unde se vede de ce iepurele nu a ajuns la timp (după explicațiile sale)	14
V. De unde se vede de ce nu mai mănâncă lupul miere (și de când...)	17
VI. De unde se vede de ce nu e bine să intri cu capul într-o scorbură	20
VII. De unde se vede de ce nu e bine să calci pe mușuroaie de furnici	24
VIII. De unde se vede de ce nu e bine să sari într-o fântână (nici măcar la sfatul cuiva care pare binevoitor)	26
IX. De unde se vede că nu trebuie să renunți în nicio situație, chiar dacă ea pare fără ieșire	30
X. Epilog sau cum poți deveni respectat chiar și când ești sășiu	36
XI. Al doilea epilog sau despre puterea iertării (scris la solicitarea câtorva dintre cititorii cam naivi, după părerea personală a lupului)	38
XII. Sfârșit	39

I. De unde se vede că povestea este adevărată

Ştiu prea bine ce veţi zice: că am să vă spun o poveste inventată şi că, de fapt, nici nu există poveşti adevărate, tocmai de aceea se şi numesc poveşti, nu-i aşa? Ei, bine, aceasta chiar este o poveste adevărată, care s-a petrecut cândva, nu cu foarte mult timp în urmă, într-un loc îndepărtat, dar nu prea îndepărtat, unde – dacă vă nimeriţi din întâmplare – aţi putea să vă convingeţi că totul este întocmai cum vă povestesc eu acum şi cât se poate de adevărat. Şi, dacă stăm bine să ne gândim, ce interes credeţi că aş avea să vă îndrug verzi şi uscate? Niciunul! Deci, dacă veţi trece printr-o pădure în care veţi da peste o fântână părăsită, acoperită cu un bolovan mare, din care s-ar putea să se audă strigăte de disperare, să ştiţi că vă aflaţi exact în locul unde s-au desfăşurat cele ce urmează să vi le povestesc. Acum însă, nu vreau să mai pierd timpul ținându-vă de vorbă, ci mai bine vă spun exact cum s-au întâmplat lucrurile. Toate astea le veţi găsi consemnate şi în *Jurnalul Uriaş al Pădurii* (doar nu credeaţi că jurnalul a fost inventat de copiii din ziua de azi, nu?!), pe care eu am avut onoarea să-l consult. Jurnalul a fost completat zilnic de un raton măruntel şi scrupulos, un fel de scrib al animalelor care nota cu mare conştientiozitate toate întâmplările petrecute în pădure. Şi, dacă toate au rămas neschimbate, domnul raton va consemna şi vizita voastră în pădurea cu pricina. Până atunci însă, voi încerca să redau mai jos, cât mai fidel cu putinţă, ceea ce am găsit eu scris acolo.

În pădurea aceea despre care vă spuneam puțin mai devreme locuia, nu cu mult timp în urmă, un lup foarte lacom și fioros, care mâncă animalele pe care le întâlnea în cale doar din plăcere, și nu din nevoie de a se sătura. De aceea nu era deloc iubit și respectat, aşa cum s-ar fi cuvenit să fie un animal mare și puternic ca el. Viețuitoarele începuseră să părăsească pădurea de teama lui, iar vesteau i se dusese până departe, lucru consemnat de altfel și în *Jurnalul Pădurii*: pentru că blana lui era aspră și cenușie, celelalte animale îl cunoșteau drept Lupul Sur. Toate viețuitoarele tremurau de frică atunci când îi auzeau numele, deoarece era nemilos.

*Într-o pădure-ndepărtată,
Trăia și stăpânea odată,
Cu ochii verzi și plini de ură,
Cel mai rău lup, cu blană sură!...*

(Primul extras din *Jurnal*)

Înspăimântate că până la urmă vor fi prinse și vor ajunge toate hrana lupului nemilos, animalele pădurii s-au strâns la sfat și împreună au hotărât ca în fiecare zi să-i trimită lupului câte un reprezentant din rândurile lor, reprezentant care urma să-i servească drept masă în ziua respectivă. L-au înștiințat și pe lup, iar acesta a fost de acord, cu condiția ca animalul pe care urma să-l mănânce să vină singur la vizuina lui întunecoasă și înfricoșătoare, în fiecare zi la ora prânzului.

Zis și făcut! Începând chiar de a doua zi, animalele aleseră mai întâi o vulpe, apoi un jder, un bursuc și tot aşa, îi trimiteau lupului câte un animal din rândurile lor, doar-doar lăcomia acestuia va fi potolită, iar celelalte viețuitoare vor putea să locuiască în continuare acolo, fără teamă. Pentru o vreme, lucrurile s-au mai liniștit, furia lupului s-a mai domolit, iar locuitorii pădurii nu au mai fost atât de îngrijorați de soarta lor.

III. Unde apare iepurele săsiu

În scurt timp, a venit și rândul iepurilor să trimită un confrate de-al lor care să-i servească drept hrană lupului înfometat. După o îndelungată dezbatere, prin vot unanim în *Marea Adunare a lepurilor*, au ales un iepure slab ca o umbră, cam împiedicat și un pic săsiu (zis și Rilă cel Sașiu, din această cauză), să meargă la vizuina lupului. Alegerea a fost destul de grea, deoarece, în ciuda faptului că era enervant de curios și de vorbăret, băgându-se mereu neîntrebat în vorbă, iepurele ales prin vot le era destul de simpatic. Partea proastă era că totdeauna clefăia când mâncă ceva, aspect care arăta clar o lipsă elementară de educație. Din cauza obiceiurilor lui proaste (consemnate amănunțit în *Jurnalul Uriaș al Pădurii*), săsiul și împiedicatul Rilă îi cam exaspera pe toți conrații lui, care hotărâră, cu toată părerea lor de rău, să scape astfel de el. Desigur, Rilă nu a fost de acord cu această decizie, dar nici nu se putea opune majorității:

Trăia, cândva, într-o pădure.

Era și slab, și aiurit,
Fricos, bine'nțeles, din fire.
Prea vorbăret și curios
Și enervant peste măsură,
Vorbea fără niciun folos,
Fiind, se pare, rău de gură.
Și, vrând să scape toți de el,
Au hotărât să îl trimită
Lupului Sur ce-avea, de fel,
O uitătură cam cumplită!

(Al doilea extras din Jurnal)

